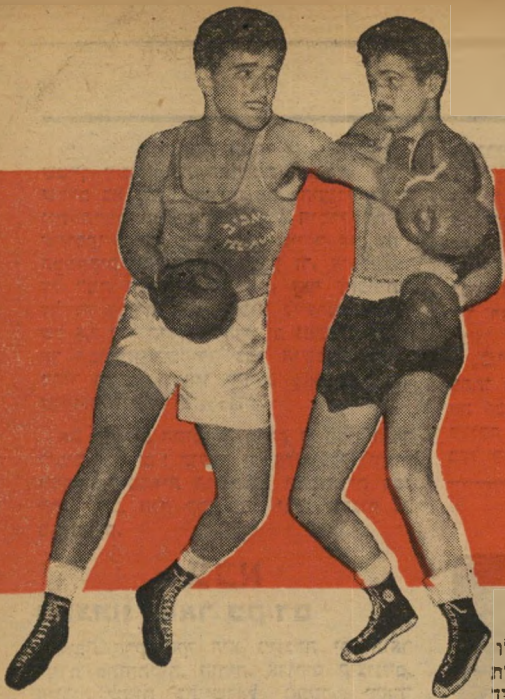

"מן אזו!"

להיאבקות על הבכורה במשקל נוצה. אילו היו צעקות וריקיעות רגליים יכולות להוות עזרה ממשית בקרב, היה עובד מנצח כיון בהתחלה, אך גם כך נדלקו בסיום האורות הכחולים, שבישרו על הנצחון הישראלי הראשון, שהוציא את הקהל - כולל מוכרי הארטיק - מכליו.

"הראה להם, וייספיש!"

הקרב בין בן-חיים ולוקיץ היה אטי וחסר הפתעות. אמר לי שכני (שלא ראיתי אותו מעולם לפני כן או אחריהם) שהוא מאוכזב מבן-חיים. היו לו סיבות מספיקות. ג'ורג' קליין נאבק עם ניקולייץ בקרב רציני ושקול. כוחם של שני המתאגרים היה שקול, בערך, והשאלה הייתה רק מי יחזיק יותר זמן מעמד. עד הרגע האחרון קשה היה לומר מי ינצח. התייעצות השופטים, בסוף הקרב, ארכה יותר מן הרגיל ורק לבסוף נדלקו האורות הכחולים, הביאו את התוצאה 4:6 לטובת היוגוסלבים.

הקהל הרעע כשעלה לזירה חיים וייספיש: "הראה להם, וייספיש!" "נראה אותך, נטורי קראת!" "תן לו בשיניים!" לא היה כל ספק - וייספיש היה לגיבור היום. הוא נאבק (מבלי לדעת על כך) עם אלוף יוגוסלביה למשקל קל, חולודני. בסיבוב הראשון גיששו השניים, בחנו איש את כוח יריבו. רק בשני החליט היוגוסלבי לצאת להתקפת-מצח. אך היא נשברה מול קיר ההגנה של וייספיש. כפותיו היכו בעוז ובתכיפות בכל מקום בגופו של חולודני שיכלו להגיע אליו. הסייבוב השלישי נתן את התוצאה שהיתה ברורה עוד מקודם.

הצופים הגיעו להתרגשות אמיתית רק כאן:

• בגלל זהות השם עם ליילה וייספיש, איש נטוריקראת המפורסם שעבר פעמים אחדות את קו הגבול לירדן, השתקע לבסוף בניו-יורק.

ברגליו, דרש בתוקף גוזו ושעשועים. בין שריקה לשריקה מצא זמן לפצח מספר גרעיניים, שקליפותיהם הועפו מיד על שכם היושבים בשורה התחתונה. פרט מאלף: בקהל לא נראו נשים כמעט כלל. הנשים הישראליות (שלא כחברותיהן האמדיקאיות) אינן צמאות לדם.

לא עברה יותר מחצי-שעה מאז ישב אחרון קונייהכרטיסים על מקומו, והקריין הודיע להציג מכעד למיקרופון את הקבוצות היריבות. ברכות קצרות הוחלפו והקבוצות קראו זו לזו "הידד!" "הורה!" הנערים שארגז גדול היה תלוי על שכמם קראו "גוזו!" "וארטיק!"

לבסוף צילצל הגונג והקריין אמר משהו, כשהוא משתמש בצלחה בתערובת של עברית-פולנית עם אנגלית-הונגרית. העובדה שחמשת אלפים זוגות אוזניים מתאמצות, ללא הצלחה, להבין את דבריו, לא הפריעה לו כלל.

עליונות תרנגולית

המאבק הראשון היה קצר. המתאגרף הישראלי במשקל נזוב, פיבכו (51 קילוגרם), החל בהתקפה נמרצת אך יריבו הבלגראדי מיטרוביץ (50½ קילוגרם) לא נבהל, אילצו עד מהרה לעבור להגנה אשר לא הועילה ביותר נוכח נוקאאוט מוצלח.

גם הקרב השני נסתיים בהדלקת האורות האדומים שבישרו על נצחון האורחים: בן משקל תרנגול גבר פאליץ על פינקלשטיין, הוכיח את עליונותו התרנגולית.

הקהל היה שקט ומאוכזב. היחידים ששמרו על עירונותם היו מוכרי הארטיק. ההרגשה הייתה דומה לזו של הפלשתיים, שעה שודיד הדביר תחתיו את גלית.

השינוי חל רק כאשר נכנס בין חכלי הזירה דויד עובד, שזינק מפינתו מול דורדוביץ.

סק במתאגרף הזבובי התלאביבי ישראל פיבכו הרבה את הרושם הראשון. למטה: מאמן הנבחרת דן הקרבות, הזרז פרייטג על הערותיו הקולניות.

שר הוציאו השופטים החלטה בלתי-צודקת, (לדעתם ולדעת כמה עתונאי ספורט) בסיום הקרב של פופוביץ (בלגראד) נגד בירנבלום. בה נתנו את הנצחון לאורח, למרות שהכוחות היו שקולים ותיקו היה צודק הרבה יותר. השריקות וריקיעות הרגלים, הגיעו לשיא חדש. אפילו מוכרי הארטיק שכחו את תפי קידם העיקרי, הצטרפו בצעקותיהם לקנאי כבוד הספורט הישראלי.

גם בקרב הבא, בין זיקיץ ונסה, לא השיג ביעה החלטת השופטים את דעת הקהל. התייקו שפסקו הפעם היה בעצם צריך להיות נצחוננו של הישראלי.

המאבק במשקל חצי-כבד הביא לכמה את גיבור האיגרוף הישראלי מימים ימימה, יפתח זייד. דעת הקהל הייתה מוכנה לנצחון יש-ראלי נוסף, כאשר, בסוף הסיבוב השלישי, הופל זייד בנוקאאוט אדיר, ניצל על ידי הגונג ממניין העשר.

הקרב האחרון היה אטי וכבד, כראוי למשקל כבד. נזרוב (82 קילוגרם) התל אביבי, בן וסואיץ (83 קילוגרם) ניסו לשחא לגלות כל אחד את נקודות החולשה של יריבו. כאן לא נמצאו התוצאה, תיקו, סיכמה את הנקודות הסופיות ל-12:8 לטובת האורחים בבלגראד.

בשעה שהספדת האחרונות הוסיפו עוד להי לום על גבי הזירה, כבר נהרו כל חמשת אלפי הצופים דרך חמשת הפתחים, ניסו לצאת מן המקום באותה מהירות כה נכנסו אליו. לשווא ניסה הקריין להבטיח שמספר האוטובוסים יספיק לכולם, לשווא עשה את כל המאמצים לשכנע את הקהל לחזות במי-סירת גביע הכסף לקבוצה המנצחת מידי ראש עיריית תל-אביב. הקהל לא רצה להבין, או אולי לא יכול?

הצד השני של המהלומה. הקהל שכלל מספר קטן של חמין היפה, חומיח בקיאות רבה בשיפוט. אולם ככל-קהל אחר בעולם הוא דאג רק את מהלומות מתאגרפיו, התעלם במקצת מהמהלומות של הצד שכנגד. לדעתם היו השופטים בגתי צודקים, בשיפוטיותם.

המטרה הייתה עסוקה מאד בניסיונה לשי- מור על הסדר, שעה שחמשת אלפים צופים קצרי רוח ניסו להיכנס בבת-אחת דרך חמ- שת הערים הצרים של איצטדיון הפועל ביפו. השאלה הגדולה שריחפה בקהל המ- תוח הייתה: "איך אנחנו?"

כי היתה זאת הפעם הראשונה שהנבחרת הישראלית (להלכה, נבחרת תל-אביב) יצאה למרחב, התמודדה עם נבחרת זרה בעלת משקל (בכל המשקלים). עד עתה הסתפקו חובבי המהלומות במכותיו של יפתח זייד, בימיו הטובים, על פרצופי מתאגרמים ברי- טיים, או נצחונותיהם של כמה בעלי-אגרוף תל-אביביים אחרים על מתגוששים מפוקפקים מיפו, בימים שאלה עוד נמצאו שם.

המתאגרפים הישראלים לא בקרו השנה ו- גם לא בכל השנים האחרונות, באליסות אי- רופה, או באיוה שהוא מפגש בינלאומי אחר. לא היה להם כל מושג על רמתם האמיתית, שלא באה לכלל מבחן רציני זה זמן רב. משום כך קדמו לתחרות צפיה ממושכת ו- מתיחות רבה.

היה חשש שהדבר יופרע על ידי החוב- בים הצמאים לדם. לשם כך נקטה המשטרה בעזרת- סדן שלמה (סלמון) אדיר, באמצעים מעולים לשמירת הסדר.

גוזו ושעשועים

אם העסקנים והמאמנים ניסו עוד, ללא הצלחה, להסתיר את תרדתם, הרי הקהל סיי- רב בהחלט להיות סבלני. הוא שרק, רקע